

Kakšna je bila vaša karierna pot?

Zgodila se mi je po naključju, čeprav naključij ni oziroma moraš sam izbrati, po kateri poti boš šel. Diplomirala sem iz muzikologije, pozneje sem naredila MBA pri dr. Purgovi in bila nato sedem let vodja kulturnih dejavnosti v Avditoriju Portorož. Letos je že trinajst let, odkar sem šefinja protokola. Delo mi je všeč, všeč mi je kolektiv, razumemo se. Brez tega ne bi zdržala toliko časa. Vendar tega nisem nikoli načrtovala. Službe so se mi vedno kar »zgodile«, a kar koli bi delala, bi dala vse od sebe.

Kako so vas torej vzgajali starši, da bi v vsakem poklicu dali vse od sebe?

Precej svobodno, a so mi nekako privzgojili odgovornost in delavnost: najprej moraš vse narediti, potem se lahko zabavaš. Nikoli pa me niso omejevali, in to se mi zdi dobra kombinacija.

Odraščali ste na Primorskem?

V Kopru. Tudi gimnazijo sem naredila tam. Še zdaj sem doma v Kopru, ne v Ljubljani. In živim malo tu, malo tam.

In kolikokrat je treba iti domov?

Različno. Odvisno od dela. Včasih grem konec tedna, včasih tudi med tednom.

So vaši starši še živi?

Ja, zelo živa! (smeh) Moja mama živi v isti vrstni hiši, v kateri imam v zgornjem nadstropju stanovanje tudi jaz, oče pa živi v Brkinih, v Hrušici, v hiši svojih staršev. In oba sta živa in poskočna! (smeh) Mama je bila dolga leta ravnateljica, ko se je upokojila, pa se je začela še drugače ukvarjati z otroki. Ima svoj zavod in je nedavno dobila državno nagrado za delo z nadarjenimi otroki, oče pa poje pri Hrušiških fantih, vsak dan hodi, nabira gobe in ima zelo lepo življenje. Zelo mu zavidam! Dobro je, da v pokoju še kaj delaš, tudi če samo skribiš za se, za svoje zdravje, sicer ugasneš.

V svojih starših imate dober zgled, da bo ste tudi sami aktivna upokojenka.

Gotovo bom kaj počela, čeprav sem se v življenju tudi nečesa naučila: če delaš načrete, se ti gotovo izjalovijo. Treba se je prepustiti, da ti življenje prinese svoje. Če me vprašate zdajle, bi rekla, da bi si želeta živeti nekje na samem, v Brkinih, v naravi, slikati in pisati, ustvarjati glasbo. Vprašanje pa je, kaj bom v resnici počela, ko in če pridem do tja!

Kaj bi pisali? Biografijo?

Ne vem. Nisem se še odločila. Ampak rada pišem drobne stvari, to me veseli. Kakšne svoje misli in o tem, kaj se mi zgodi.

Ksenija Benedetti, šefinja Protokola Republike Slovenije

VZAMEM, KAR MI ŽIVLJENJE DA

Ženska, ki ob uradnih obiskih svetuje in pomaga predsedniku republike, nekdanjemu predsedniku, predsednici vlade, predsednikoma parlamenta in državnega sveta pa še komu. Ženska, ki s svojo podobo ne sme izstopati, sicer si to zapomnimo, ona pa tudi. Ženska, ki bi zaradi svojega poklica morda morala biti zelo »trda«, a je, nasprotno, zelo mehka in prijetna. Tudi tega intervjuja se je najprej zelo branila, me želela odpraviti z vprašanji in odgovori po elektronski pošti, a se nisem dala. Na koncu je popustila.

Potem lahko pričakujemo kakšno knjigo?

Nič ne pričakujte! Ker spet nič ne načrtujem. Če kaj pričakuješ in načrtuješ, si pogosto razočaran. V življenju se mi je veliko stvari zgodilo samo po sebi. Saj sem se morala vedno tudi kaj sama odločiti, vendar mi je veliko prinesla usoda. Ko pa se enkrat odločiš, ne smeš več obžalovati in objokovati.

Znate živeti v sedanjosti?

Preteklosti ne moreš ubežati, ker vpliva na to, kar si, vendar vedno poskušam dan preživeti dobro. Ga živeti. Saj se mi ne posreči vedno, a se trudim.

Si zvečer napišete vsaj tri dobre stvari, ki so se vam zgodile tisti dan?

Ne, to ne, res pa je, da zvečer pogosto pomislim na to, kako hvaležna sem lahko za stvari, ki so se mi zgodile tisti dan in v življenju. Mislim, da ljudje na to pogosto pozabimo. Ta pesimizem, ki ga je zdaj veliko in razumljivo je, da ga je ... Včasih se je dobro spomniti, da so v življenju tudi lepe stvari. Hvaležna sem, da sem zdrava, da so zdravi moji starši, da imam prijatelje in službo, ki jo imam rada. In potem se velike težave kar malo zmanjšajo in čez čas vidiš, da so nepomembne.

Kako ste se naučili hvaležnosti, optimizma? Iz knjig?

Ne, mislim, da sem taka kar po naravi. Ni sem temičen človek. Včasih si dovolim malo tarnati, potem pa si rečem: Daj no, Ksenija, zmigaj se, nehaj, gremo naprej! Če ne bo šlo tako, bo šlo pa drugače. V sebi moraš naj-

ti moč, da greš naprej. In treba je biti zadowoljen z malim, z drobnimi stvarmi, z nasmemhom, sprehodom, objemom z ljubljeno osebo. Za take stvari ne potrebuješ denarja.

Koliko vas obremenjuje služba?

Kakor kdaj, odvisno od dogodkov. Letos je bilo pred poletjem strašno. Včasih moram biti tukaj 16 ur, včasih 12, včasih pa štiri. Naše delo je projektno. Če imamo v petek dogodek, ga moramo izpeljati, nič ne moremo čakati ali prelagati.

Z Borisom se imava res lepo. A te stvari se zgodijo kar same od sebe, za to poskrbi vesolje, da se ljudje najdejo. Bomo videli, kaj bo iz tega.

Koliko pa službo nosite s sabo?

Kadar sem v projektu, sem z mislimi pri njem 24 ur. Če ti uide majhna stvar, se prav ta izkaže za zelo pomembno. Če je kaj narobe, to vsi opazijo. Naše delo je zelo nehvaležno. Ena napakica lahko »umaže« ves dogodek in vrže slabo luč na naše delo. Pozabiš en dežnik, nekdo zamudi v kolono ... Lahko sploh nismo krivi, pa vseeno pade na nas.

Ali tudi pri tem skušate čim prej iti naprej, pozabiti?

No, včasih ne gre kar tako, skušam pa vsoko zadevo, kadar se zgodi, čim prej rešiti: Okej, zgodilo se je. Kaj lahko takoj zdaj naredimo,

Omahovala sem med študijem primerjalne književnosti in muzikologije in sem oboje tudi vpisala, potem pa sem na prvem predavanju poslušala, kako je neki profesor dve uri govoril o teoriji drugega profesorja, češ da je zanič. Zdelo se mi je kot opravljanje, in ker tega ne maram, sem se izpisala.

da bomo stvar popravili? Tu sem precej hitra in me ne zajame panika. Če bi me, tega ne bi mogla delati.

Spomnim se vaše rumene obleke na nekem dogodku, ki je bila v oči in so se mediji zelo spotikali obnjo!

Joj, to je bilo leta 2001, na srečanju Bush-Putin. Vsi se spomnite tega! Veste kaj: to predvsem ni bila rumena obleka, ampak oker! Ki pa je na posnetkih zelo žarela! Ta barva je znotraj protokola dovoljena, a je bila druga novica na Dnevniku. Razdelila je Slovenijo: eni so bili za, drugi proti. Potem sem pod tem zelo zahtevnim dogodkom potegnila črto in ugotovila: za priprave nanj smo imeli na voljo samo tri tedne, in če so v njem našli samo eno napako, mojo obleko, sem presečna! Vedno pa je treba kaj najti. Tudi sodelavke so imele svetle obleke, vendar niso stale tik ob gostih, moških, ki so bili seveda oblečeni temno. Jaz pa tam vsa svetlolasta in v svetli obleki ... Morda bi si morala dati kaj na glavo. Če me zdaj vprašate, tega ne bi nikoli ponovila, takrat pa sem naročila šivilji, naj mi na hitro kaj sešije.

Zdaj se mediji spotikamo ob oblačila predsednice vlade Alenke Bratušek. Najbrž ji tudi vi kaj svetujete, kaj obleči ob kakšni priložnosti.

Ko smo šli k papežu, smo se seveda dogovorili, kako in kaj, vendar se ona nazadnje odloči sama. Pravila kar upošteva, nikoli ni bila neprimerno oblečena. Zdi pa se mi, da iz oblek delamo prevelik »kažin«. Danes se pravila oblačenja krhajo in protokol glede tega ni več tako strog, meja se premika.

Tudi predsednika Pahorja so napadli, ko je v kavbojkah in srajci izstopil iz avta.

Ampak on se je tako oblekel za na pot. Ujeli so ga, ko je šel v hotel, ne na srečanje. In ni edini predsednik, ki se udobno obleče za pot. Včasih mu očitajo, da je pogosto brez kravate, vendar si jo zagotovo nadene, kadar je obvezna. Vedno se primerno obleče. Jaz se tukaj ne bi spotikala tako kot se vi, mediji.

Zdaj delate v protokolu, svojo pot ste začeli z muzikologijo. To ni prav pogosta izbira.

Ne, ni. Omahovala sem med študijem primerjalne književnosti in muzikologije in sem oboje tudi vpisala, potem pa sem na prvem predavanju poslušala, kako je neki profesor dve uri govoril o teoriji drugega profesorja, češ da je zanič. Zdelo se mi je kot opravljanje, in ker tega ne maram, sem se izpisala.

Zakaj se človek odloči za takšen študij?

Deset let sem igrala klavir. Profesorica mi je sprva predlagala študij klavirja, ker pa sem hotela glasbo spoznati širše, me je usmerila na muzikologijo. Naredila sem sprejemne izpite in bilo mi je lepo študirati. Bilo nas je samo deset, bili smo kot družinica. Učilnico smo imeli na filozofski fakulteti, čisto na vrhu na terasi, pozimi si moral hoditi kar po snegu do nje.

Vam je študij dal širok pogled na glasbo, predvsem klasično?

Zagotovo, in to znanje mi je prišlo prav v Auditoriju, kjer smo pritejali piranske glasbene večere. Vendar me zanima tudi zabavna glasba, rada imam rock. Bila sem na vsaj desetih koncertih Siddharte pa na nastopih skupin Dan D, Demolition Group.

Se takrat oblečete v usnje? (smeh)

Seveda, v usnjeno jakno in kavbojkel! V službi moram biti oblečena po pravilih, zasebno pa nikoli nisem v kostimu. Komaj čakam, da ga slečem. Zasebno se tudi ličim ne prav veliko, poleti sploh ne.

Koliko še igrate klavir?

Zelo malo. Pianino imam doma, v Kopru, in ga res redko igram. Kadar sem strašno slabe ali pa zelo dobre volje. In kadar imam vse pospravljen. (smeh) Ampak ne sterilno! Kaj igram? Zelo različno. Nekaj let sem igrala v piano baru in sem zaslužila za prvi avto. Tako se je dalo dobro zaslužiti. Sicer pa igram tudi klasiko, Bacha, Debussyja, Beethovnove sonate, Gershwin, zimzelene in jazzy skladbe...

Kako pa je v vaše življenje prišlo slikarstvo? Vem, da radi slike.

Že od malega sem se motala okrog platen. No, v življenu sem imela le dve razstavi, večno slik sem podarila v dobrodelenne namene, nekaj pa so jih celo kupili. Tudi doma jih imam samo kakšnih pet. Slikam iz čustev – nekaj se mi zgodi in potem to naslikam. Delam z lopatko, ne s čopičem. Slika navadno nastane kar hitro, v dveh urah.

Kaj počnete zvečer, ko pridete domov?

Kadar ne grem ven, preberem časopis, ki mi ga čez dan ni uspelo, malo pobrskam po internetu ali pogledam kakšen dober film. Naučnije sem gledala Liberaceja. Pa Razrednega sovražnika. In francoski film V hiši.

Kako je prišlo do tega, da sta z Borisom Cavazzo skupaj, in kaj vam to pomeni?

Poznava se že dvajset let. Vedno sva se rada videla, srečevala sva se na različnih dogodkih, imela sva lepo vez. Jaz sem bila poročena, potem pa sem ostala samska, on pa tudi, in sva se našla. Fino je. Razumeva se in ima vse res lepo. A te stvari se zgodijo kar same od sebe, za to poskrbi vesolje, da se ljude najdejo. Bomo videli, kaj bo iz tega. Ne delam nobenih načrtov. Vzamem, kar mi življenje da. Zdaj sem kar zadovoljna. Za manj je bilo težko obdobje, slabo leto, tudi zradi ločitve, potem pa se je vse obrnilo. Sem kar srečna.

Ste uspešni, samostojni in najbrž bi znali cisto dobro živeti tudi sami.

Vedno sem bila samostojna, tudi ko sem bila poročena. Skrbela sem sama zase in za družino. Lahko bi bila tudi sama. A mi ni lepo biti sama, kar pa ne pomeni, da imam rada veliko množico ljudi. Všeč mi je, da lahko vse delim z nekom, ki mi je blizu, in ti odnos z bližnjimi so zame zelo pomembni. Odnosi s starši, z Borisom, s prijatelji. To je zame izjemno pomembno, bolj kot vse drugo. Veliko bolj kot služba.